

MILAN VINCETIČ

Lesena gora

Nevihta

*Če se potrudiš v morje
boš razgrabljeno kopno
in če te zamaje noč
te prekrčijo drvarji
Če kreneš med sestre
ti bodo napeli snegovi
in požgali pastirji
ali raznosile belouške
Če se prikupiš bogovom
jih bodo pobile strele
ali zgodnji plazovi
da ne boš prespala
ko se bodo rodili stoterčki
in te naskočili*

*ter pahnili v vodnjak
da dočakaš novo ime
ti gora gorasta*

Jelen

*Ne poveži s sabo
mojih umitih oči
niti samot
ki ritajo v lazih
Ne oprtaj si
tihih ozvezdij
od koder te motrim
kot srepi padavičar
in ne plaši mi rib
ko se tešeš v stajo
in krcaš samice
da jim posušiš mleko*

Ne pohodi me
 ko te bom prerasel
 in ne razženi oblakov
 ki te bodo oklestili
 ter lezi name
 s svojo krivo težo

da bova šla
 nad jarkega jelena
 ki klecne
 preden ga zadene

Vrba

Ladjo ki je šla na pol
 in ti posmukala obline
 se še videva
 Najrazločneje takrat
 ko diši po suhi ženski
 in vrag koti mlade
 Najpogosteje takrat
 ko se topijo zvonovi
 in mesečnike
 srbi po žici
 in takrat
 ko se odložijo žlice
 ne da bi zmlili
 in dvignili roke
 nad stvarmi
 ki se gredo po svoje

ter najredkeje takrat
 ko je tako blizu
 da še ni na suhem
 a jo odrivaš
 čez senco vrbe
 ki jo trskajo
 v piščali

Grad

Skodlar ki je stekel
 za prazno čebelo
 se ni izgubil
 le moči so mu pošle
 Če bi namreč preskočil
 kozje steze in drstišča
 in si stopil na prste
 ga ne bi zavedlo
 po gorko nevesto
 ki mu je že prvo noč
 pokleknila na prsi
 ter zabezljala moškost
 da se je razsejal
 čez težke višave
 kjer si šla nadenj
 s prevzetno lažjo
 in trpkostjo bogov

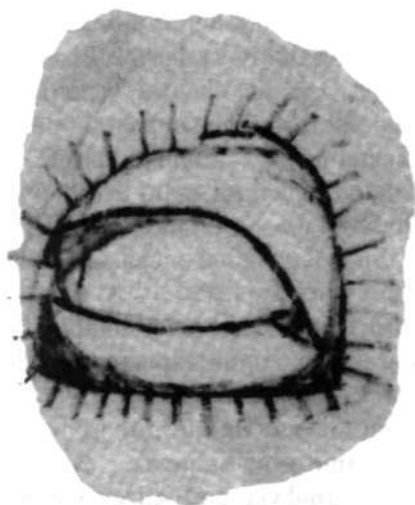
ki so ga pahnili
 v molčeči grad
 v katerem razbija
 od tvojega srca

Trobenta

Naj ne bo nikogar
 ko se bova stisnila
 kot podgani
 in prijateljerala
 Zabila bova vrata
 pridušala luč
 in pomaknila mizo
 Dihala se bova
 kot sitni ličinki
 in si tajila
 lene skrivnosti
 Tiste o prasičkih
 ki znajo togotneje
 in globlje
 ali one o dečkih

ki so se zmuznili
v poskoke
preden so vzleteli
in ne nazadnje o sapah
ki zapirajo kadulje
pod pazduhami
in shodijo
dolge dolge sledi

do trobente
ki je sinoči
zmanjkala s stene

Jezero

Ko bom zaspal
se mi ponudi za travnik
pa bom pozabil na tvoje
jecljavo srce
Ko bom zaspal
se daj deževati
da ti bo praskala koža
in te bo skelelo v sklepah
Ko bom zaspal
se potepaj
v sončavah
ali pod kučmo

Ko bom zaspal
se razstavi v hiše
in škrepetaj s hrošči
ko bom zaspal
se nastavi v skobce
in si razpusti lase
da bom šel skozi

ko bom zaspal
ko boš zaspala
in me zvila v klobčič
ter pokazala
pod svoje veke
k jezeru
za katero ne veva

Mavrca

Če te kakor koli preživim
te bom dal pokopati
Povezal ti bom čeljust
zavoskal ušesa
te okopal v milnici
in te obrnil na bok
da ti ne bo šla
prst pod nohte
in zalisce

Potem bom do kraja
navil tvojo žepno uro
in ti jo stisnil
v telovnik

Da bom vedel
kdaj moram spustiti
glavo med tvoja stopala
in skoraj prileči
Da bom lažje žebljaj

in se pasel
po mavrici
kjer bova padla na kolena
od skušnjave
moj oče